

PRIZMA EXPANDED: Algının Poetikası

İlk hareket gerçeklik, ilk mercek göz, ilk kayıt cihazı zihin, ilk kurgucu hafıza...

'Her birimiz hikâye anlatıcılarıyız'* diyor John Berger.

Yaratılışından itibaren sinema, insan algısının işleyişini taklit eden mekanizmalar üretmiş, kodlarını geliştirdikçe de, gözlemciye kendi gerçekliğinden kopabileceği mutlak teslimiyet alanları sunmuştur. Kitlesel algının oluşumunda büyük bir rol oynamış olan bu büyümlü mit yaratma aracı, insanoğlunun hem olağanlıktan kaçmak, hem de varlığını anlamlandırmak adına teknoloji üzerinden sürdürdüğü aşkınlık arayışının son aşamalarından biri olmuştur. Yıllar içinde, film izleme deneyiminin zamansal ve mekânsal boyutu genişlemiş, böylelikle genişletilmiş poetik deneyimlere de alan açılmıştır.

Prizma Expanded: Algının Poetikası sergisi, üç yönetmen ve üç film profesyonelinin sinematik dünyalarını mekân içinde deneyime dönüştürdükleri ortak çalışmalarından oluşuyor.

Reha Erdem ile görüntü yönetmeni Florent Herry, Erdem'in 'Koca Dünya' filminden yola çıkarak çekmiş oldukları yeni bir sekans ile deneyimlenebilir ve döngüsel bir gösteri kutusu sunuyorlar.

Zeynep Dadak ve kurgucu Çiçek Kahraman, Dadak'ın 'Ah Gözel İstanbul', Alfred Hitchcock'un 'Vertigo', Derek Jarman'ın 'Mavi' ve Agnes Varda'nın 'Agnes'in Plajları' filmlerinden hareketle, sinemanın yutan, içine çeken halini yarattıkları akışkan ve girdapvari yeni kurgular üzerinden yorumluyorlar.

Deniz Tortum ve ses tasarımcısı Alican Çamcı, Tortum'un Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde çekmiş olduğu uzun metrajlı belgesel filmi Maddenin Halleri'nden yola çıkarak, filmin kendi kurgusal akışını mekân ile bütünleyen, içine çekerek yabancılaştıran, kendi zamansal boyutuna hapsolmuş bir alan deneyimi paylaşıyorlar.

Düşsel olanın gerçeklikle kesiştiği bir düzlemde konumlanan bu eserler, malzeme olarak sinemanın özündeki temel elementler olan renk, ışık, hareket ve sestten yararlanıp, en çok da sinematik gerçekliğin akışkan doğasını, bükülür ve dönüşken halini kullanıyorlar. Algının kurgusal yapısını merkezine alan sergi, seyirciyi sinematik evrenlerin mekân ile kesiştiği bir boyuta davet ederken, soruyor;

Sinematik deneyim genişledikçe, algı da genişler mi?

Lara Kamhi

*John Berger, Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü